

Arrest

nr. 276 863 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 18 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 oktober 2020 en dient op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 16 december 2021 (het gehoorverslag vermeldt verkeerdelijk 6 april 2021).

1.3. Op 27 januari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (veilig derde land) omdat Zwitserland in hoofde van verzoeker als veilig derde land kan worden beschouwd. Deze beslissing werd verzoeker op 28 januari 2022 bij aangetekende brief ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Eritrees staatsburger van Tigrinya etnie, geboren op (...)1999 in het dorp Adi Guur in zuba Debub, subzoba Adi Quala. U stopte met school in de vijfde graad om mee in de landbouw te werken en zo uw familie te ondersteunen. Omdat u vreesde gearresteerd te worden en gedwongen te worden tot de militaire dienst besloot u na een jaar Eritrea te verlaten. In 2014, op vijftienjarige leeftijd, stak u te voet de grens naar Ethiopië over. Vervolgens reisde u via Soedan, Libië en Italië naar Zwitserland. In september 2014 kwam u toe in Zwitserland en op 01/10/2014 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In 2016 ontving u de temporary admission status waarbij u een F-kaart werd toegekend. In oktober 2020, na een verblijf van zes jaar, besloot u Zwitserland te verlaten. U kon er immers niet werken en geen onderwijs genieten, ook had u moeilijkheden om het Italiaans onder de knie te krijgen. De Zwitserse politie controleerde u disproportioneel vaak waardoor u zich gefrustreerd voelde. Ook was uw F-kaart slechts één jaar geldig en moest u deze ieder jaar vernieuwen, waardoor u vreest door de Zwitserse autoriteiten teruggestuurd te worden naar Eritrea. Om deze redenen wilde u graag naar het Verenigd Koninkrijk gaan. Via Duitsland reisde u naar België, waar u op 20/10/2020 toekwam. Omdat u merkte dat het in België ook goed is, diende u op 01/12/2020 een verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in plaats van uw reis naar het Verenigd Koninkrijk verder te zetten. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Zwitserland voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier, namelijk uw Eurodac-hit en uw verklaringen bij DVZ en het CGVS, dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 01/10/2014, dat u er in 2016 een temporary admission status hebt verkregen, er in het bezit werd

gesteld van een F-kaart als verblijfstitel en er als begunstigde van deze status verbleven hebt van september 2014 tot 20/10/2020 (zie Eurodac-hit toegevoegd aan uw administratief dossier; zie verklaring DVZ, rubrieken 22 en 37; en CGVS p.3-5). Uit COI blijkt eveneens dat de F-kaart wordt toegewezen aan personen met een temporary admission status, en gezien u verklaarde over deze F-kaart te beschikken kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u dus in Zwitserland over de bijbehorende temporary admission status beschikt (zie p.19 van bovengenoemde COI Focus en zie rapport AIDA d.d. 14/05/2021, toegevoegd aan uw administratief dossier).

Hoewel uit hoger genoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan worden afgeleid dat u bv. door uw verblijf van langer dan 2 maanden zonder toestemming in het buitenland en/of door het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in België zich bevindt in een situatie waarin de status die u eerder verleend werd, kan worden beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielpprocedure kunt verkrijgen en effectieve bescherming kunt genieten. Uw blote bewering dat u niet kan terugkeren naar Zwitserland omdat u het land reeds verlaten hebt en in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en omdat u uw verblijfsdocumenten bij uw vertrek uit Zwitserland vernietigd hebt (CGVS p.5 en p.14), kan dan ook niet aangenomen worden.

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Bijgevolg kan Zwitserland in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Zwitserland niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen bevatten echter geen elementen in deze zin.

Wat betreft uw arbeidsmogelijkheden dient het volgende te worden opgemerkt. Initieel verklaarde u dat u in Zwitserland met uw verblijfsdocumenten niet kon werken (CGVS p.10), wat evenwel niet correct is. Uit publieke landeninformatie blijkt dat personen die in het bezit zijn van een F-kaart wel degelijk mogen werken in Zwitserland (zie COI toegevoegd aan uw administratief dossier), zoals u later ook zelf verklaarde (CGVS p.13). Zo kon u verschillende stages doen waarbij u ervaring opdeed in uiteenlopende sectoren opdat u na het afleggen van een examen zou kunnen doorstromen naar de arbeidsmarkt. U liep stage als schilder, bouwvakker, tuinman, ober en mechanicus. Een Zwitserse dame, Rebecca genaamd, werkte voor een uitzendkantoor voor vluchtelingen en zij hielp u deze betrekkingen te vinden. Echter, omdat er geen vacante plaatsen waren, maar voornamelijk omdat u het Italiaans niet voldoende machtig was, kon u na uw stages niet verder werken in deze sectoren (CGVS p.11-13). Uit het geheel van deze verklaringen blijkt dat u wel degelijk toegang kreeg tot de Zwitserse arbeidsmarkt en in de mogelijkheid werd gesteld om relevante werkervaring op te doen.

Wat betreft uw huisvesting verklaarde u dat u tot november 2019, dus ongeveer drie jaar na de toekenning van uw status, in het opvangcentrum kon blijven wonen. Daarna kreeg u een studio toegewezen met een kleine keuken en badkamer die u niet hoefde te delen met anderen. Het huurgeld voor de studio, ongeveer 700 of 750 Zwitserse Frank, werd betaald door de overheid. U hebt hier gratis gewoond tot uw vertrek uit Zwitserland in oktober 2020. Daarnaast kreeg u maandelijks financiële bijstand van de Zwitserse overheid, nl. 500 Zwitserse Frank, waarmee u in uw levensonderhoud diende te voorzien. U stelde dat u niet zeker kon zijn van uw huisvesting omdat u uw status ieder jaar moest vernieuwen (CGVS p.10-11 en p.13). Niettemin kan op basis van deze elementen niet worden besloten dat u in Zwitserland terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, wat u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Wat betreft uw toegang tot onderwijsmogelijkheden gaf u aan dat u enkel in 2015 gedurende enkele maanden taallessen kreeg, maar dat u nadien met uw status geen opleiding of onderwijs meer aangeboden werd (CGVS p.12). Het feit dat u met uw documenten geen toegang zou hebben tot het onderwijs, vormt an sich evenwel geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, maar is louter een wetskritiek. Waar u dus getuigt van bepaalde moeilijkheden bij huisvesting, onderwijs, medische zorgen en tewerkstelling, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Wat uw verklaringen betreft over de herhaalde politiecontroles die u onderging en waarbij u zonder aanleiding gefouilleerd werd en uw identiteitsdocumenten diende te tonen doch zonder dat u van uw vrijheid werd beroofd (CGVS p.13-14), dient te worden opgemerkt, dat de door u ingeroepen problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder verklaarde u dat u in Zwitserland geen problemen hebt gekend met de politie of medeburgers (CGVS p.14).

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Zwitserland in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van volgende artikels, bepalingen en beginselen:

*"- artikel 1A van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (,hierna EVRM);
- artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980;
- artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;
- artikel 57/6, §3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980;
- artikel 57/6/6 van de wet van 15 december 1980;
- artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);"*

Verzoeker wijst erop dat zijn zaak niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een individuele beoordeling, verzoeker kan zich niet op de bescherming van de Zwitserse autoriteiten beroepen en hij vreest voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade indien hij dient terug te keren naar Eritrea.

Verzoeker wijst erop dat hij geen toegang had tot taallessen, daardoor geen werk vond en zo niet kon voorzien in zijn levensonderhoud. Hij werd disproportioneel gecontroleerd door de politie. Verzoeker meent dat het onvoldoende is om erop te wijzen dat Zwitserland partij is bij tal van internationale en Europese verdragen en dat het naleven van bepaalde standaarden in de praktijk de regel vormt, om te stellen dat Zwitserland voor verzoeker een veilig derde land is. De realiteit van de situatie moet concreet worden geanalyseerd, rekening houdend met de middelen waarover de persoon in kwestie beschikt en de actuele kosten van het levensonderhoud. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie: HvJ C-163/17, Jawo, 19 maart 2019; HvJ C-297/17, C-318/17, C-319-17 en C-428-17, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, 19 maart 2019.

Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze is nagegaan of er sprake is van een geldig verblijfsrecht en/of buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat verzoeker wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten

zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt.

Verzoeker wijst erop dat de F-kaart waarover hij beschikte niet kan worden gelijkgesteld met een verblijfsrecht, doch eerder als een bevestiging dat een uitzettingsbevel niet kan worden uitgevoerd. De voormalige asielpprocedure werd dus negatief afgesloten, zodat de commissaris-generaal niet zonder meer kan stellen dat verzoeker terug toegang zal krijgen tot de asielpprocedure in Zwitserland. Verzoeker wijst erop dat uit het rapport "*Residence permit: Switzerland*" van Swiss Refugee Council van 14 mei 2021, blijkt dat personen aan wie een *temporary admission* werd verleend, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen zijn toegelaten om het land te verlaten. In hetzelfde rapport wordt ook gesteld dat de Swiss Refugee Council niet op de hoogte is van systematische moeilijkheden bij de afgifte of verlenging van deze verblijfsvergunningen, met uitzondering van de situatie van Eritrese onderdanen. Verzoeker wijst erop dat Zwitserland recent een andere houding heeft aangenomen wat betreft Eritrese verzoeken om internationale bescherming en verduidelijkt dat het Zwitserse Hooggerechtshof een eerdere conclusie van het Zwitsers Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) van 17 augustus 2017 heeft bevestigd. Er bestaat wel degelijk een risico dat verzoeker niet langer over de *temporary admission status* beschikt. Uit het "Asylum Information Database: National Country Report: Switzerland, 2020 update" van 14 mei 2021 (hierna: het AIDA-rapport) blijkt dat het in Zwitserland niet meer als onredelijk wordt beschouwd om gedwongen verwijdering naar Eritrea uit te voeren. Ook stopt de tijdelijke verblijfsvergunning automatisch wanneer een persoon Zwitserland definitief verlaat of wanneer hij zonder reisvergunning langer dan twee maanden in het buitenland verblijft. Het vertrek van een persoon uit Zwitserland wordt reeds definitief beschouwd indien de betrokkene in een ander land asiel aanvraagt. Het gaat dus niet op te stellen dat verzoeker kan terugkeren naar Zwitserland en daar effectieve bescherming kan genieten, gezien zijn *temporary admission status* automatisch is beëindigd wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker bij terugkeer naar Zwitserland opnieuw een *temporary admission* zal verkrijgen, gezien de vorige hem werd verleend in 2016 en Zwitserland zijn beleid ten opzichte van Eritrea heeft veranderd in juni 2016 en momenteel zelfs overgaat tot het intrekken van zulke verblijfsvergunningen. Als verzoeker wordt teruggestuurd naar Zwitserland brengt dit een schending mee van het non-refoulement beginsel.

Inzake de toegang tot arbeid wijst verzoeker erop dat hij niet opnieuw een F-kaart zal verkrijgen en daarom niet langer toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt. De commissaris-generaal gaat ook te kort door de bocht door te stellen dat verzoeker toegang had tot de arbeidsmarkt, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij enkel en alleen toegang kreeg tot enkele stages van korte duur en vanwege het niet machtig zijn van de taal geen verdere mogelijkheden had om een carrière uit te bouwen. Verzoeker wijst erop dat, juist omwille van het feit dat hij geen toegang had tot het onderwijs, zijn kansen op tewerkstelling drastisch verminderd werden. Dit brengt met zich mee dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker moet kunnen voorzien in zijn levensonderhoud, heeft daarom inkomsten nodig en moet hiervoor tewerkgesteld kunnen worden.

Inzake de toegang tot huisvesting wijst verzoeker erop dat is komen vast te staan dat hij niet langer over een tijdelijke verblijfsstatus beschikt, zodat hij bij een terugkeer niet langer gebruik kan maken van de huisvesting die hij in het verleden kreeg. Hij zal genooddacht zijn om op straat te leven en dakloos zijn, wat een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Er is geen garantie dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland huisvesting, voeding en sanitaire voorzieningen zal toebedeeld krijgen.

Verzoeker vraagt dat hij als vluchteling erkend wordt, ondergeschikt dat hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt en in uiterst ondergeschikte orde, dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken toe aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het

derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat Zwitserland voor verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd omdat (i) in zijn geval geoordeeld wordt dat hij in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet; (ii) onder verwijzing naar de informatiebronnen in het administratief dossier blijkt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van vb. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar ook dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake is van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie worden vermoed dat verzoeker tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. Er wordt ook verwezen naar de terugname overeenkomst tussen Zwitserland en de Benelux en naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte; (iii) de zodanige band met Zwitserland dat het voor verzoeker redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit het administratief dossier; (iv) uit informatie blijkt dat de eerder aan verzoeker verleende status door de Zwitserse instanties kan worden beëindigd door zijn verblijf van langer dan twee maanden zonder toestemming in het buitenland en door het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in België, dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat verzoeker naar Zwitserland kan terugkeren, noch aan het gegeven dat zijn mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, hij er terug toegang tot de asielprocedure zal krijgen en effectieve bescherming kan genieten; (v) bijgevolg kan Zwitserland in hoofde van verzoeker als veilig derde land worden beschouwd, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen verzoeker en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan of dat hij niet tot het grondgebied zou worden toegelaten, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde stukken bevatten echter geen elementen in deze zin: 1) inzake zijn arbeidsmogelijkheden verklaarde verzoeker initieel dat hij met zijn verblijfsdocument niet kon werken, wat echter niet correct is, uit publieke landeninformatie blijkt immers dat houders van een F-kaart wel mogen werken in Zwitserland, zoals verzoeker later zelf ook verklaarde, zo kon verzoeker stages doen waarbij hij ervaring opdeed in uiteenlopende sectoren opdat hij na het afleggen van een examen zou kunnen doorstromen naar de arbeidsmarkt, verzoeker liep stage als schilder, bouwvakker, tuinman, ober en mechanicus; omdat er geen vacante plaatsen waren en omdat verzoeker het Italiaans niet voldoende machtig was, kon verzoeker na zijn stages niet verder werken in deze sectoren; 2) inzake huisvesting verklaarde verzoeker dat hij tot november 2019 (ongeveer drie jaar na de toekenning van zijn status) in het opvangcentrum kon blijven wonen, daarna kreeg hij een studio toegewezen waarvan het huurgeld werd betaald door de Zwitserse overheid, hij kreeg maandelijks financiële bijstand van de overheid waarmee hij in zijn onderhoud moest voorzien, hij stelde niet zeker te zijn van zijn huisvesting omdat hij zijn status elk jaar moest vernieuwen; 3) inzake zijn toegang tot onderwijsmogelijkheden gaf verzoeker aan dat hij enkel in 2015 gedurende enkele maanden taallessen kreeg, maar dat hem nadien met zijn status geen opleiding of onderwijs meer aangeboden werd, het feit dat hij met zijn documenten geen toegang zou hebben tot onderwijs, vormt echter geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; 4) inzake de herhaalde politiecontroles waarover verzoeker vertelde, wordt opgemerkt dat deze problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kunnen worden als vervolging of als ernstige schade.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° (...)

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;

(...).”

Artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en

3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is, dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”

Inzake de toepassing van bovenvermelde artikelen oordeelde het Grondwettelijk Hof (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.79-B.90 (p. 100-108), (B.S. 20 april 2021):

“B.82. Zoals de Ministerraad opmerkt, zijn de bestreden bepalingen cumulatief van toepassing, aangezien zij naar elkaar verwijzen. Daaruit volgt dat de CGVS een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren om de reden dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd, indien is voldaan aan de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen.

[...]

B.86.2. Artikel 38 van de « Procedurerichtlijn » legt de verantwoordelijke overheid niet de verplichting op om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Te dezen vloeit de ontstentenis van verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen dat de verzoeker opnieuw zal worden toegelaten, voort uit het feit dat de verzoeker a priori niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land.

Die verzoeker bevindt zich in een situatie die objectief verschilt van die van de vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt bevonden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, om de reden dat hij reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, een vreemdeling over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het in een lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien, zoals artikel 35 van de « Procedurerichtlijn » bepaalt, het derde land waarborgt dat de betrokkene opnieuw zal worden toegelaten (HvJ, grote kamer, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 140 en 143).

[...]

B.86.4. Rekening houdend, enerzijds, met de verplichting voor de CGVS om zich ervan te vergewissen dat het derde land als zijnde veilig kan worden geacht voor de betrokken vreemdeling, hetgeen impliceert dat de inachtneming van de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen wordt nagegaan, en, anderzijds, met het feit dat, indien het veilig geachte derde land de vreemdeling niet toestaat om zijn grondgebied te betreden, zijn verzoek om internationale bescherming in België zal kunnen worden behandeld, zoals opgelegd bij artikel 38, lid 4, van de « Procedurerichtlijn » en zoals bevestigd in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 131), is het tweede onderdeel van het dertiende middel in de zaak nr. 7008 niet gegrond."

2.3.4. Inzake verzoekers kritiek in het verzoekschrift dient te worden vastgesteld dat de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet geenszins aangeven dat Zwitserland slechts als veilig derde land kan worden aangemerkt indien verzoeker er internationale bescherming zou hebben of verkrijgen. Deze artikelen stipuleren enkel dat in Zwitserland de mogelijkheid moet bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève. In het kader van de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet is het niet aan de Belgische asielinstanties om (opnieuw) verzoekers vrees ten aanzien van Eritrea inhoudelijk te toetsen. Het was net de bedoeling van de wetgever om de praktijk waarbij asielzoekers zelf vrij hun land van asiel kiezen te doorbreken. De essentie van internationale bescherming is immers dat iemand zich in veiligheid moet kunnen brengen indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Het kan dan ook niet de bedoeling zijn dat iemand voorafgaand in meerdere veilige landen verblijft om vervolgens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het land met de meest gunstige socio-economische omstandigheden (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 12).

Het onderzoek van de commissaris-generaal vergt wel dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 129). Dit is *in casu* gebeurd:

"In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is."

Op basis van de landeninformatie in het administratief dossier kan samen met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat Zwitserland partij is bij internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming, alsook dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat de effectieve toegang tot de asielprocedure in Zwitserland in hoofde van Eritrese onderdanen, zoals verzoeker, in het geval van een eerste dan wel een volgend verzoek om internationale bescherming, niet zou gegarandeerd zijn, noch dat er geen afweging op individueel niveau zou gebeuren.

Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen landeninformatie, noch concrete elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat voor verzoeker in Zwitserland de mogelijkheid niet zou bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken.

2.3.5. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift – onder verwijzing naar landeninformatie en rechtspraak van het Zwitsers Hooggerechtshof – wijst op het beleid dat Zwitserland voert met betrekking tot Eritrese onderdanen die er een verzoek om internationale bescherming indienen en de juridische situatie van Eritrese asielzoekers in Zwitserland, dient worden opgemerkt dat het de commissaris-generaal toekomt om desgevallend de toepasselijke (niet)-ontvankelijkheidsvoorwaarden te betrekken op het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in België heeft ingediend.

Inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming in België heeft verweerder blijkens de bestreden beslissing vastgesteld dat Zwitserland voor verzoeker als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd aangezien hij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor hem onredelijk zou zijn om ernaar terug te gaan of dat hij niet tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten.

Het gegeven dat Zwitserland een eigen asielbeleid voert, betreft in dit verband een soevereine bevoegdheid van de Zwitserse overheid en instanties, hetgeen op zich evenwel geenszins automatisch in de weg staat dat de commissaris-generaal toepassing maakt van de mogelijkheden die de Belgische en Europese regelgeving bieden. Bovendien, en voor zover zoals *in casu* voldaan is aan de niet-ontvankelijkheidsvoorwaarden, is het voor het overige geenszins de bedoeling dat de commissaris-generaal een inhoudelijk onderzoek ten gronde voert en kan verzoeker ter zake niet dienstig verwijzen naar de mensenrechtensituatie in Eritrea, zijn persoonlijke situatie in Eritrea of factoren die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan om redenen die verband houden met een nood aan internationale bescherming.

2.3.6. Ook wat betreft de toegang tot Zwitserland stelt de commissaris-generaal op grond van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier terecht vast dat kan worden vermoed dat verzoeker tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten:

“Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.”

“Hoewel uit hoger genoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan worden afgeleid dat u bv. door uw verblijf van langer dan 2 maanden zonder toestemming in het buitenland en/of door het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in België zich bevindt in een situatie waarin de status die u eerder verleend werd, kan worden beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielprocedure kunt verkrijgen en effectieve bescherming kunt genieten. Uw blote bewering dat u niet kan terugkeren naar Zwitserland omdat u het land reeds verlaten hebt en in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en omdat u uw verblijfsdocumenten bij uw vertrek uit Zwitserland vernietigd hebt (CGVS p.5 en p.14), kan dan ook niet aangenomen worden.”

Voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en blijft, aangezien deze niet concreet of dienstig wordt betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

2.3.7. Uit de elementen van het dossier en de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat, zoals bepaald in artikel 57/6/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, verzoeker een zodanige band heeft met Zwitserland dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier, namelijk uw Eurodac-hit en uw verklaringen bij DVZ en het CGVS, dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 01/10/2014, dat u er in 2016 een temporary admission status hebt verkregen, er in het bezit werd gesteld van een F-kaart als verblijfstitel en er als begunstigde van deze status verbleven hebt van september 2014 tot 20/10/2020 (zie Eurodac-hit toegevoegd aan uw administratief dossier; zie verklaring DVZ, rubrieken 22 en 37; en CGVS p.3-5). Uit COI blijkt eveneens dat de F-kaart wordt toegewezen aan personen met een temporary admission status, en gezien u verklaarde over deze F-kaart te beschikken kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u dus in Zwitserland over de bijbehorende temporary admission status beschikt (zie p.19 van bovengenoemde COI Focus en zie rapport AIDA d.d. 14/05/2021, toegevoegd aan uw administratief dossier).”

Hieruit en uit punt 2.3.8. blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers band met Zwitserland alle relevante feiten en omstandigheden betrokken heeft, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf.

In het verzoekschrift betwist verzoeker de hogervermelde elementen niet en hij brengt geen gegevens aan die deze elementen teniet doen, zodat de Raad zich hierbij aansluit en vaststelt dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een zodanige band met Zwitserland dat het voor verzoeker redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat verzoeker tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten.

2.3.8. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Er kan worden verwezen naar de terecht motivering van de commissaris-generaal, die als volgt luidt:

“Wat betreft uw arbeidsmogelijkheden dient het volgende te worden opgemerkt. Initieel verklaarde u dat u in Zwitserland met uw verblijfsdocumenten niet kon werken (CGVS p.10), wat evenwel niet correct is. Uit publieke landeninformatie blijkt dat personen die in het bezit zijn van een F-kaart wel degelijk mogen werken in Zwitserland (zie COI toegevoegd aan uw administratief dossier), zoals u later ook zelf verklaarde (CGVS p.13). Zo kon u verschillende stages doen waarbij u ervaring opdeed in uiteenlopende sectoren opdat u na het afleggen van een examen zou kunnen doorstromen naar de arbeidsmarkt. U liep stage als schilder, bouwvakker, tuinman, ober en mechanicus. Een Zwitserse dame, Rebecca genaamd, werkte voor een uitzendkantoor voor vluchtelingen en zij hielp u deze betrekkingen te vinden. Echter, omdat er geen vacante plaatsen waren, maar voornamelijk omdat u het Italiaans niet voldoende machtig was, kon u na uw stages niet verder werken in deze sectoren (CGVS p.11-13). Uit het geheel van deze verklaringen blijkt dat u wel degelijk toegang kreeg tot de Zwitserse arbeidsmarkt en in de mogelijkheid werd gesteld om relevante werkervaring op te doen.

Wat betreft uw huisvesting verklaarde u dat u tot november 2019, dus ongeveer drie jaar na de toekenning van uw status, in het opvangcentrum kon blijven wonen. Daarna kreeg u een studio toegewezen met een kleine keuken en badkamer die u niet hoefde te delen met anderen. Het huurgeld voor de studio, ongeveer 700 of 750 Zwitserse Frank, werd betaald door de overheid. U hebt hier gratis gewoond tot uw vertrek uit Zwitserland in oktober 2020. Daarnaast kreeg u maandelijks financiële bijstand van de Zwitserse overheid, nl. 500 Zwitserse Frank, waarmee u in uw levensonderhoud diende te voorzien. U stelde dat u niet zeker kon zijn van uw huisvesting omdat u uw status ieder jaar moest vernieuwen (CGVS p.10-11 en p.13). Niettemin kan op basis van deze elementen niet worden besloten dat u in Zwitserland terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, wat u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Wat betreft uw toegang tot onderwijsmogelijkheden gaf u aan dat u enkel in 2015 gedurende enkele maanden taallessen kreeg, maar dat u nadien met uw status geen opleiding of onderwijs meer aangeboden werd (CGVS p.12). Het feit dat u met uw documenten geen toegang zou hebben tot het onderwijs, vormt an sich evenwel geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade,

maar is louter een wetskritiek. Waar u dus getuigt van bepaalde moeilijkheden bij huisvesting, onderwijs, medische zorgen en tewerkstelling, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Wat uw verklaringen betreft over de herhaalde politiecontroles die u onderging en waarbij u zonder aanleiding gefouilleerd werd en uw identiteitsdocumenten diende te tonen doch zonder dat u van uw vrijheid werd beroofd (CGVS p.13-14), dient te worden opgemerkt, dat de door u ingeroepen problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder verklaarde u dat u in Zwitserland geen problemen hebt gekend met de politie of medeburgers (CGVS p.14)."

Inzake de toegang tot arbeid wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat hij niet opnieuw een F-kaart zal verkrijgen en daarom niet langer toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt. Hij vervolgt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij enkel toegang kreeg tot enkele stages van korte duur en vanwege het niet machtig zijn van de taal geen verdere mogelijkheden had om een carrière uit te bouwen. Omdat hij geen toegang had tot het onderwijs, verminderden volgens hem zijn kansen op tewerkstelling. Inzake de toegang tot huisvesting wijst verzoeker erop dat is komen vast te staan dat hij niet langer over een tijdelijke verblijfsstatus beschikt, zodat hij bij een terugkeer niet langer gebruik kan maken van de huisvesting die hij in het verleden kreeg.

Uit verzoekers verklaringen en uit de pertinente motieven in de bestreden beslissing hierover, blijkt dat verzoeker met zijn F-kaart wel degelijk kon werken, dat hem huisvesting en een uitkering werden toegekend en dat hij gedurende enkele maanden taallessen kreeg. De argumentatie in het verzoekschrift toont niet aan dat verzoeker in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. De Raad sluit er zich bij aan dat verzoekers verklaringen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te besluiten dat hij in Zwitserland zou kunnen worden blootgesteld aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of aan een risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tevens blijkt uit het hogervermeld arrest van het Grondwettelijk Hof dat artikel 38 van de "Procedurerichtlijn" de verantwoordelijke overheid niet de verplichting oplegt om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren alsook dat de ontstentenis van de verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen, voortvloeit uit het feit dat de verzoeker *a priori* niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land (cf. punt B.86.2.).

2.3.9. Verzoeker voert in het verzoekschrift een schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat hij in geval van terugkeer naar Zwitserland geen socio-economische rechten en opportuniteiten zal hebben om er op menswaardige manier een leven op te bouwen. De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de socio-economische situatie volstaat niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker in Zwitserland zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zouden vormen.

In dit verband dient opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen concreet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar Zwitserland.

2.3.10. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker geen elementen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten, zodat Zwitserland beschouwd kan worden als veilig derde land voor verzoeker.

2.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat blijkt dat Zwitserland voor verzoeker als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd

2.3.13. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET